

[Svend Jørgensen.]

blevet udbetalt, og tilmed med tilbagevirkende Kraft for Brændselshjælpen og Beklædningshjælpen, der paa dette Tidspunkt er udbetalt for hele Regnskabsaaret. Ingen, som ikke selv er kendt med det daglige kommunale Arbejde, kan forestille sig, hvilket kæmpemæssigt Arbejde der, hvis dette Lovforslag gøres til Lov, nu forestaar rundt omkring paa Kommunekontorerne, og som altid med den knappest muligt tilmaalte Tid.

Der bliver ikke ret megen Tid for vore Kommunalfolk til Dans om Juletræet, kan jeg forsikre. Hver eneste Rente skal nu omregnes til det forhøjede Beløb til Januar, og til Januar Maanedes Rente skal yderligere lægges den resterende Rente for December Maaned, og endelig skal den forhøjede Brændselshjælp og Beklædningshjælp udbetales, efter at der først er foretaget særlige Beregninger disse vedrørende. Mangfoldige Steder vil Arbejdet yderligere blive besværliggjort ved, at Beregningsskemaerne i Øjeblikket ligger i Amterne til Amternes Revision, saaledes at man savner det Materiale, man skal benytte; Aarsagen hertil er jo, at Typografstrekken har sinket Kommunernes Regnskabsafregning meget betydeligt.

Der er een Ting til, man i dette Forhold maa tage i Betragtning. Nu har Kommunerne i de senere Aar faaet deres Budgetter sprængt i Stumper og Stykker, fordi man herinde har vedtaget nye Love, og det vil altsaa ogsaa ske i indeværende Aar. Endda har der aabenbart foresvævet den højtærede Socialminister noget om, at disse Forhøjelser af Renten kunde blive udbetalt inden Jul. Dette vilde have været en Umulighed, selv om Lovforslaget var blevet forelagt for en 14 Dages Tid siden. Jeg har den dybeste Respekt for det omfattende og dygtige Arbejde, der i disse vanskelige Aar udføres i den kommunale Administration, tit endda under de vanskeligste Forhold. Mange Kommunalfolk har imidlertid et forstemmende Indtryk af, at ikke altid Regeringen og heller ikke dette høje Ting i tilstrækkelig Grad paaskønner deres Arbejde eller viser tilstrækkeligt Hensyn. Den højtærede Socialminister kunde have vist sin gode Vilje over for den kommunale Administration ved at have foreslaaet at lade Loven have Virkning fra 1. Januar 1948 i Stedet for fra 1. December 1947. Det vilde have lettet Arbejdet umaadeligt. Nu skal jeg i samme Forbindelse tilføje, at jeg er aldeles sikker paa, at Danmarks Kommunalfolk er loyale Folk. Vi skal ogsaa nok føre denne Lov ud i Livet, ikke mindst af Hensyn til de gamle og af Hensyn

til Invaliderne. Men man maa ikke tage os dette Hjertesuk ilde op. — Jeg gør her opmærksom paa, at jeg taler som Kommunalmand og som Privatmand.

Jeg skal i øvrigt tilsige mit Partis villige Støtte ud fra de Betragtninger, jeg nu har gjort gældende, og vi kan tiltræde Forslaget om yderligere Behandling i et Udvalg.

Med Hensyn til Kommunisternes Forslag gaar jeg ligesom de øvrige Ordførere ud fra, at dette Lovforslag i nogen Maade er overflødig, og at det som Følge deraf bliver trukket tilbage.

Bagnhild Andersen: Paa min Gruppes Vegne hilser jeg det foreliggende Lovforslag med Glæde. Det kommunistiske Parti stillede som bekendt forskellige Ændringsforslag, da Folkeforsikringsloven var til Behandling her i det høje Ting i 1946, først og fremmest Forslag om en højere Rente og andre Forslag, der tilsigtede at give reelle Forbedringer til Rentemodtagerne. Mit Parti sagde dengang, at det maatte være Opgaven at skabe trygge Vilkaar for de gamle og Invaliderne, og gjorde opmærksom paa, at vi langtfra var tilfredse med de Ændringer, som dengang gennemførtes.

Hvis det dengang var vanskeligt for Rentemodtagerne at klare sig, er det vel hævet over enhver Tvivl, at Vanskelighederne er blevet betydeligt forøget i de to sidste Aar. Det blev i 1946 sagt af Rentemodtagernes egne Repræsentanter, der besøgte Udvalget, som arbejdede med Folkeforsikringslovens Revision, at ingen Rentemodtager her i Landet kunde leve af sin Rente alene, og det samme blev sagt af Invaliderne; Invaliderne dokumenterede yderligere, at der i Folkeforsikringsloven var en Række Uretfærdigheder, store og smaa, som særlig gik ud over Invaliderne, og som burde rettes.

De Indtægter, som i 1946 fastlagdes for Rentemodtagerne, var efter vor Opfattelse og efter Rentemodtagernes egen Opfattelse ikke tilfredsstillende. Store Prisstigninger, svære Skatteforhøjelser, indirekte Afgifter, af hvilke der er vedtaget en lang Række her paa Rigsdagen, har yderligere lagt Byrder paa Rentemodtagerne. Venstregeringens Ophævelse af Rabatkortordningen og Smørrabatkortordningen til mindrebemidlede var ogsaa et haardt Slag for Rentemodtagerne. Ganske vist foretrak de Pengedydelser fremfor Rabatkorttydelser, men da Indtægterne stadig var for smaa til at dække Udgifterne, mærkedes det føleligt, at man fratog dem Rabatkortene. Jeg hørte nok den